

There are no translations available.

В розстогоні пружних тятив — пірнатою стрілою
У мерклих буднів пліснь
Й оддалених чужин (— розладний шал синкоп —)
— уп'ялась вість: ...що на Постої,
На шляху до "Великої Мети", — загинув Скоб.
Невзрослих жит журний, жалібний шепіт,
Серпанковий лісів притульних сум та біль,
Зловість несли верхам, ярам й степам,
Що не діждатись вже Його ніколи й нізвідкіль.
Прибавився новий з нествалених хрестів.
На душі Скобам тінню вклавсь од нього приторк.
І мариться Орлам, щоб впасти так, як Він,
Що жив, щоб впасти в кожную мить, а впав, щоб жить.
Ще згадуєсь доба м'ятежна, неспокійна;
У запліччю мовчазних левів вгніздились Скоби.
Без зваги в грах, мчались на зустріч війнам,
Між ними Він, як острах, захват, подив.
Горіли спрагнеш серця, піднялись гордо чола,
Пружився чорнозем розтканням нив,
Сміялися волошки у житах; а покоління юне
Томилося у снах про близький зрив.

Вогнями суду й мсти пороли грози небо;
Струмками ткала кров плаї Повстанських Стеж;
Всміхалася крізь згарища Зелена Лемковина;
"Незбагненим" — двигтів поліський очерет;
Нещадним пострілом पनिшкли гори
І смертним поцілунком дихав степ.
В такий то час, (як одцвітали зорі)
Троюдним розтином кумир
Друзів, батьків і матерев трибодем креснув;
Що так як сотні тисяч, в ще нерозквітлу весну
Загинув Він, Скоб — Командир.
Під зик їдкий важкої лиховісті,
На фоні обважнілих терпких днів,
У снах, — як хміль роздзвонюють повстанські пісні,
Що між верхамн десь, в житах, ...а шепіт комишів
Розказуй у плавнях водам,
Щоб до морів і за моря донесли
Слово про тих, що до безтями у свободу
Закохані, — кохання одреклись
Батьків і матерей, жінок й нащадків;
І вірні до безумства їй одній
Проносились тривожних ночей смерчем,
Збиваючи ясу буремних днів; ...а в дар,

Як жар, — серця свої несли їй на долоні;
Поки, розкинувши широко ремена, десь у житах, —
Спокій находили на чорнім лоні.
Спочив і Ти, — сп'янілий жаром Міту
Друг лицарів абсурду з юних літ;
Оддав за Нього все, що мав, що взяв од світу,
Закоханий в борнях. Ти будеш жити,
Ти мусиш, як символ, легенда, міт.
Пече досадою туга розвогнених картин;
Євшану пахом повна грудь й набряклі жильні сіти.
До болю мариться, щоб впасти так, як Ти.
Ти ж впав, щоб жити.

Юнак. – Березень 1970. – Ч. 3 (81). – С. 5